

Verds en privatitzacions

El Centre Verd de la Diputació de València es va crear fa quatre anys per promoure i facilitar l'ajardinament de municipis i la formació de professionals qualificats. Ara, el PP vol privatitzar-lo perquè no és rendible econòmicament.

La creació del Centre Verd ara fa quatre anys ja contenia les paradoxes que ara permeten al Partit Popular dir que cal privatitzar-lo. L'administració socialista mai no va recolzar seriosament la institució ni mai no va explicar que la seua funció pública podia comportar més pèrdues que ingressos, tot i que això la feia rendible socialment. El Centre Verd, SA, es va constituir com a empresa pública a partir de les estructures del servei de jardins de la corporació provincial i un capital de només 10 milions de pessetes. Com expliquen alguns treballadors que continuen en el Centre, amb aquesta dotació econòmica l'empresa quedava hipotecada des de l'inici. Perquè aquests 10 milions havien de servir per complir objectius tan ambiciosos com la diversificació de la flora i l'arbrat, dur a terme programes d'investigació i de desenvolupament (I+D) i la formació de nous professionals. En realitat, el capital inicial que el PSOE hi destinà no servia ni per pagar les nòmines dels treballadors del Centre, segons treballadors consultats per EL TEMPS. A més, segons explica un tècnic del Centre, que fou responsable del servei de la Diputació abans que es convertís en empresa pública, Salvador Almenar va deixar una empremta molt negativa. El tècnic assegura que Almenar va convertir el servei en una organització laboralment despòtica i que afavoria clarament els ajuntaments regits pels socialistes. A més, el servei produïa les espècies que eren més comuns en el

RAFA GIL

El Centre Verd dedica la producció a proveir els jardins dels ajuntaments. El tancament de l'empresa podria fer perillar 35 llocs de treball.

ARXIU / RAFA GIL

Els ajuntaments necessiten assessorament tècnic per crear jardins municipals. La desaparició del Centre Verd empobriria la imatge dels nous jardins.

mercat, cosa que saturava l'oferta i, és clar, produïa pocs ingressos.

El Centre Verd, doncs, va nàixer amb l'herència d'una gestió viciada que només podia solucionar-se

representant de la Federació Sindical d'Administració Pública de CCOO, es van dur a terme per la insistència i l'esforç dels treballadors i no per una voluntat clara de

amb un suport important de l'administració. Però els 10 milions de capital inicial no eren precisament un recolzament incondicional.

Quan es va constituir com a empresa pública, la gerència fou ocupada per Carme Arjona que, segons operaris del Centre, va acabar amb el tractament despòtic als treballadors que havia imposat Almenar i amb el favoritisme als ajuntaments del PSOE. Sota la seua gestió, els vivers van començar la diversificació de les espècies i els cursos de formació. Però aquestes iniciatives, segons Conxa Fondo,

l'administració. Fondo li retrau a Arjona que no digués públicament que les partides pressupostàries assignades al Centre eren ridícules i no permetien materialitzar els objectius. Tot i això, alguns treballadors defensen que la gestió d'Arjona va ser excepcional perquè va fer molt amb els escassos recursos de què disposava. En la seua època es va passar d'una gamma de 60 espècies a un ventall de 320 tipus d'arbres i flors diferents. A més, Arjona va obrir el Centre i promocionà les relacions de l'empresa amb la Universitat Politècnica, la

Amb només 10 milions de capital inicial, l'empresa havia de formar professionals, diversificar les espècies i investigar.

Diputació de Castelló o el jardí botànic, difonent d'alguna manera la seua funció social.

Verd Popular. Tres mesos després de l'arribada del PP al govern de la Diputació, Carme Arjona és substituïda per Marcos Penadés, un economista de 28 anys. En plena febre privatitzadora, els anuncis que el Centre Verd deixarà de ser públic i les rèpliques en contra se succeeixen. El president de la Diputació de València, Manuel Tarancón, va buscar el consens i arribà fa dos mesos a un acord amb PSOE i EU per elaborar un estudi sobre la viabilitat de l'empresa. Es va crear una comissió tècnica per fer l'estudi, però abans que aquesta hagués conclòs la feina el diputat que encapçala l'àrea d'empreses públiques de la corporació, Eugenio Pérez, va anunciar que la privatització era segura. La raó, segons Pérez, és que presenta una situació econòmica "preocupant", sense especificar més. El que sí que va explicar Pérez és que la gestió popular ha reduït el dèficit. Segons tècnics del Centre, això s'ha aconseguit comprant plantes de menor qualitat, cosa que afectarà negativament el servei. Tot i que les xifres de pèrdues de l'empresa són diferents segons qui les dóna, sembla evident que el Centre Verd no produeix beneficis. Però treballadors i tècnics i el sindicat CCOO recorden que l'empresa ha patit una transformació en els darrers anys que ha de donar fruit en el futur i que, a més, tothom oblidava la funció social de l'empresa si es primen els objectius econòmics. Els uns i els altres admeten que l'empresa no ha complert els objectius perquè l'administració no els ha recolzat mai prou. Però recorden que continuen sent importants els reptes que van impulsar-ne la creació. D'una banda, l'assessorament tècnic als ajuntaments. "La majoria dels nostres municipis no tindrien jardins si no fóra perquè existien unes ajudes de la Diputació i un suport tècnic del Centre Verd", afirma un treballador. Per assolir la qualitat dels espais verds urbans de la resta d'Europa és imprescindible la

feina de llocs com el Centre Verd on es fa una feina de formació, diversificació d'espècies i investigació que les empreses privades mai no faran. Els propietaris particulars de vivers han criticat que el Centre Verd els fa una competència deslleial però un tècnic d'aquesta empresa pública afirma que és justament a l'inrevés. Segons ell, del catàleg que el Centre Verd ofereix als ajuntaments només un 40% es produeix al Centre. El 60% restant es compra a altres productors. Això significa precisament que el Centre dinamitza el mercat perquè, a més, les espècies que ofereix acostumen a ser aquelles que el sector privat no pot ofertar i que, en canvi, beneficien tots els usuaris dels jardins públics. En aquest sentit, qualsevol intent de guanyar més diners sí que comportaria una competència deslleial, ja que s'hauria de basar en la venda d'aquells productes que ja estan en els vivers privats i són més sol·licitats.

La formació de professionals també beneficia a llarg termini el sector privat, segons aquest tècnic que explica que l'únic lloc on s'imparteixen estudis sobre jardineria és en l'Escola d'Enginyers Agrònoms, però recorda que els estudiants fan horticultura, fruiters i jardineria tot barrejat, quan a la resta de països europeus existeixen estudis molt més concrets.

El perill del monopoli. La privatització del Centre, a més, agreujaria la deficient estructura

del sector dels productors valencians que està formada per quatre o cinc grans empreses i molts petits viveristes que estan a mercè dels primers. En aquest context, és evident que només una de les grans empreses podria fer-se amb el Centre Verd, ja que les altres no tenen recursos suficients, i això lògicament crearia una empresa molt potent que dominaria el mercat, en perjudici de la resta. Alhora, aquesta nova empresa tindria uns objectius lògics d'augmentar el benefici empresarial i tornaria a reduir la diversitat vegetal que ara caracteritza el Centre i que no és rendible econòmicament, i la substituiria novament per les espècies més ofertades. A la llarga, això

portaria una possible saturació del mercat i un empobriment dels jardins públics. Però la diversitat vegetal no seria l'únic objectiu que cauria quan passés d'empresa pública a privada. La formació de nous professionals s'aturaria i tornaria novament el reciclatge de llauradors a jardiners.

En el pla laboral, la privatització afectaria uns 35 treballadors del Centre, el futur del qual dependria dels tractes de la diputació amb l'empresa adjudicatària.

Com apunta Conxa Fondo, de CCOO, la deficient gestió de les empreses públiques no ha de fer pensar que és impossible una millor gestió ni ha de fer oblidar la seua funció social, que ha d'estar per damunt de tot.

Tot plegat, la qüestió, tant en el Centre Verd com en totes les empreses públiques, ha de ser decidir si la seua missió és oferir un servei públic amb el mínim possible de despeses per a l'erari públic o guanyar diners en perjudici de la seua funció social i els objectius que provocaren la decisió de crear-la. Per tant, en aquest cas concret, la Diputació decidirà si necessita una empresa que impulse la creació de professionals, la millora dels jardins públics i la diversificació d'espècies vegetals —per a benefici dels vivers privats, també— o se'n pot desfer, malgrat que això signifiqui una concentració empresarial perillosa per al sector i un empobriment del nostre medi.

Àlex Millan

A l'esquerra, Manuel Tarancon, president de la Diputació de València. El popular va arribar a un acord amb EU i PSOE per crear una comissió tècnica que dictaminara sobre el Centre, però el diputat del PP encarregat de les empreses públiques de la Diputació ja ha afirmat que es privatitzarà.

La mort de Gillem

Jaume Fuster

La mort de Guillem és una aproximació novel·lada als fets, a partir de la documentació periodística i judicial. Però és també una reflexió en clau literària sobre la violència feixista que pateix el País Valencià.

Editorial 3 i 4

"Narratives 3 i 4". núm. 50

Curs de Valencià

Josep Lacreu (direcció)

Amb aquest Curs de Valencià el lector podrà aconseguir els recursos lingüístics necessaris per a parlar i escriure el valencià ràpidament.

Amb tots els mitjans perquè l'aprenentatge siga eficaç i amè: un suport escrit i audiovisual.

Denes 10 Editorial

Diu que n'era un rei...

Gabriel Janer Manila

No tots els reis volen ser reis. El d'aquesta història no ho vol ser. És presoner i el que desitja és ser lliure i feliç. Després de moltes peripècies ho aconsegueix.

Dibuixos: Montse Ginesta

Editorial Tàndem

"La Bicicleta Grogna". 14